

חקי השמים והארץ. וזה ברית של בראשית, ברית אש, מימינו אש דת למו (דברים לג, ב). ובה תליא כלא, את השמים ואת הארץ.

דבראשית, ברית אש, מימינו אש דת למו (דברים לג, ב). ובה תליא כלא, את השמים ואת הארץ.

וראשון [בפסוק: אם לא בריתי יומם ולילה] הוא יומם [פנגד הפנימיות], ואחר כך הוא לילה [פנגד החיצוניות]. שלמעלה יש יום בראשונה, ואחר כך לילה. לפיכך: יומם ולילה, ולא - לילה ויומם. אולם התחתונים נטלים מלילה בתחלה, ואחר כך מהיום. ובגלל זה [נאמר]: ויקרא אלהים לאור יום (בראשית א, ה) ולחשך קרא לילה, וזה בסוד שלמעלה. [ובהמשך הפסוק] ויהי ערב, בתחלה, ויהי בקר, לאחר מכן, בסוד התחתונים שנוטלים מלמטה למעלה. וכאן [בפסוק: אם לא בריתי יומם ולילה], יומם, [בסוד הפסוק] בראשית ברא אלהים, [ואח"כ] ולילה, [בסוד] ולכל היד החזקה.

וקדמא איהו יומם ובתרא איהו לילה. דלעלא אית יום בקדמיתא ולבתר לילה. בגין כך יומם ולילה, ולא לילה ויומם. אבל תתאי נטלין מלילה בקדמיתא ולבתר מיום. בגין כך: ויקרא אלהים לאור יום (בראשית א, ה) בקדמיתא, ולבתר - ולחשך קרא לילה, ודא ברזא דלעלא. ויהי ערב בקדמיתא ויהי בקר לבתר, ברזא דתתאי דנטלין מתתא לעלא. והכא יומם, בראשית ברא אלהים. ולילה, ולכל היד החזקה.

ויש [שם] מ"ב אחר שעומד בפנימיות, וזה יהו"ה יו"ד ה"א וכו', וזה

ואית מ"ב אחריןא דקאים לגו ודא יהו"ה יו"ד ק"א וכו'. ודא לגו, רזא

4. זהר, מדרש הנעלם, בראשית: "ואותה שעה שכת עמו הברית באש, עמד העולם בקיומו, וזהו בראשית - ברית אש".
5. היינו פשוט ומלא ומלא דמלא, דהיינו: יהוה, יוד הא ואו הא; יוד ואו דלת, הא אלף, ואו אלף ואו, הא אלף. סה"כ מ"ב אותיות, ועיי"ש תי' סט, קד, רע"א; אדיר במרום עמ' רכב: "יש ב' מיני ומ"ב: הא' הוא אה"ה יה"ו שעולה [בגימ' מ"ב, וב' הוא מ"ב דהו"ה פשוט ומלא ומלוי דמלוי. וב' המ"ב האלה יש במצח זה של הא"א". ועוד שם בעמ' רכג: "סוד שיתא אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב... והנה כל זה הוא סוד שם מ"ב דאב"ג ית"ץ ... והוא היוצא מפסוק בראשית עד ו' של ובה"ו... וסוד הענין ז' מי השבוע... והם כל המ"ב האלה. והנה הרצון של הא"א הוא העומד למתק הדין של מטה... וסוד זה הוא בשם אה"ה יה"ו שהן ז' אותיות בסוד ז' השמות דאב"ג ית"ץ. אך המ"ב דהו"ה הוא סוד התיקון בשלמותו האחרון [להעביר כל הדין] בבחינת יום שכולו שבת".